

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν, διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1943, ἑνὸς δραχμῆς 2.000. Διὰ τὴν Γ' (Ἰούλιος—Σεπτέμβριος) δραχμῆς 4.000.—Τὸ φύλλον δε. 300 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τὴν πλ.) ἀνωθόμενος: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Ἐθνομικίου, 42 — Ἀθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθνομικίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβακείου

Περίοδος Β'—Τόμος 50ός

Ἀθήναι, 5 καὶ 12 Ἰουνίου 1943

Ἔτος 65ον—Ἀριθ. 23-24

ΑΝΤΕΚΡΙΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.—Μετάφραση ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ.—
Διασκευή ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.—Εἰκόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Γ.

Προσὰ καὶ Μαιφού

Δεκαπέντε χρόνια μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ, ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πρόλογο τῆς ἱστορίας μας, στὶς 24 Μαΐου τοῦ 1882, γινόταν πανηγύρι στὴ Ραγούζα, μιὰν ἀπὸ τίς κυριώτερες πόλεις τῆς Δαλματίας.

Κοντὰ στὴ Ραγούζα, ποὺ τὸ λιμάνι τῆς, γεμάτο ὑφάλους, δὲν ἦταν κατάλληλο γιὰ μεγάλα πλοία, βρίσκεται ἡ Γκραβόζα, τὸ καλύτερο ἴσως λιμάνι τῆς δαλματικῆς ἀκτῆς, ἔπου καὶ πολεμικὰ μπορούσαν ἐξαίρετα ν' ἀγκυροβολήσουν. Ἔτσι, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ δρόμος μεταξὺ Ραγούζας καὶ Γκραβόζας ἦταν ἀληθινὴ λειψόρος, μὲ ὠρατὰ δέντρα καὶ θαυμάσιες βίλλες δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πολυσύχναστη ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ, ποὺ ἀνερχόταν σὲ δεκαεπτὰ περίπου χιλιάδες. Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ποὺ εἶπαμε, κατὰ τίς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα καὶ μὲ ὠρατὸ ἀνοιχιάτικο καιρὸ, μπορούσε κανένας νὰ ἴδῃ στὴ λειψόρῳ πλῆθος Ραγουζιανῶν ποὺ πῆγαιναν στὴν Γκραβόζα. Γιατὶ σὸ πρῶστοι αὐτὸ γινόταν τὸ μεγάλο πανηγύρι. Καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν στὴν ἀκμὴ του. Ταχυδακτυλοῦργοι, ἀκροβάτες, χορευτὲς, μουσικάντηδες, χαλοῦσαν τὸν κόσμον μὲ τὰ ὄργανα καὶ τίς δημιουργίες τους, ἀπέξω ἀπ' τίς παράγκες τους, στοὺς δρόμους τοῦ πρῶστειοῦ ὡς τίς προκουματιές τοῦ λιμανιοῦ. Ὑπῆρχε ἄλλωστε κι' ἄλλη

ἑξάκτυη «ἀτραξιόν»: ἡ καθέλκυση ἐνὸς καινούργιου καραβιοῦ, μικροῦ ἱστιοφόρου, ποὺ θὰ γινόταν στὶς ἑξῆ. Στὸ μεταξὺ, οἱ διάφοροι σαλιμπάγκοι ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ τραβοῦν τὸν κόσμον ποὺ εἶχε συρρεῖ-

«Κι' ἐνῶ μὴ ὁμοφροντία τὸν ἔλουε μὲ χαλάζι ἀπὸ σφαίρες, ἔπεσε στὴ θάλασσα». (Σελ. 126, στ. β').

τραγοῦδια, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸ παράξενο πολύχορδο ὄργανό τους, τὴ «γκούτολα»—ἔκαναν τίς καλύτερες εἰσπράξεις. Μπροστὰ σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς, ἄντρουκλα Ἰσαμέ κει πάνω, εἶχαν σταματήσει ἕνα σοδαρός, ἰλαῦσιος καθὼς φαίνονταν, κύριος Ἰσαμέ κενηνταπέντε χρονῶν, καὶ μιὰ ὠρατὰ γέα, Ἰσαμέ δεκαεπτὰ, ἐπίσης καλοντυμένη, ποὺ θὰ ἦταν συγγενὴς του. Ὁ κύριος, ποὺ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου τὸ τοιγγάνικο τραγοῦδι, ἀφοῦ ἀκουσε λίγο, ἔκαμε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ δώσῃ τίποτα. Ἀλλὰ τὸν ἐκράτησε ἡ νέα λέγοντάς του:

— Μπαμπά, δὲν ἔχω μαζὶ μου λεφτά. Κάμετέ μου τὴ χάρη νὰ δώσετε κάτι τι σὸ πτωχὸ αὐτὸν ἄνθρωπο.

Καὶ νὰ πῶς ὁ γκούτολαρ πῆρε ἀκόμα τέσσερα—πέντε κρότσαρ, ποὺ χωρὶς τὴν ἐπέμβαση τῆς εὐαίσθητης νέας, θὰ τὰ ἔχανε. Κατόπι, διασχίζοντας τὸ πλῆθος, πατέρας καὶ κόρη διευθύνθησαν πρὸς ἄλλες παράγκες λιγώτερο θαυρώδεις, ἐνῶ οἱ γκούτολαρ σκορπίζονταν στὰ γειτονικὰ καπηλειὰ, γιὰ νὰ «ρευστοποιήσουν» τὴν εἰσπραξὴ τους...

Φυσικά, ὅλοι οἱ κάθε λογῆς «ἀρτίστες» τοῦ πανηγυριοῦ δὲν εἶχαν τὴν ἴδια εὐνοια τοῦ κοινοῦ. Κι' ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴ μικρότερη, ἦταν οἱ ἀκροβάτες, ποὺ μάταια ἔβαζαν ὄλες τους τίς προσπάθειες σ' ἕνα θεατρικὸ χωρὶς θεατῆς. Στὴ μικρὴ του σκηνὴν χρέμονταν μεγογατισμένα πανιά, σὰ ἀρκετὴ κακὴ κατά-

σει καὶ νὰ μαζεύουν πενταροδεκάρες. Οἱ μουσικάντηδες, οἱ τραγοῦδιστὲς, καὶ πρὸ πάντων οἱ «γκούτολαρ»—αὐτοὶ ποὺ τραγουδοῦσαν μὲ μιὰ λαρυγγώδη φωνὴ τοιγγάνικα

σταση—τὰ σκηνικὰ τάχα—ποὺ παριστοῦσαν διάφορα θηρία, καμωμένα μὲ νερομπογιὰ καὶ στίς πιδ φαντάτικὲς διαστάσεις—λιοντάρια, τίγρεις, ὄβαινες, φίδια, κροκώδεις, ποὺ πη-

τασιν—τὰ σκηνικὰ τάχα—ποὺ παριστοῦσαν διάφορα θηρία, καμωμένα μὲ νερομπογιὰ καὶ στίς πιδ φαντάτικὲς διαστάσεις—λιοντάρια, τίγρεις, ὄβαινες, φίδια, κροκώδεις, ποὺ πη-

δουσαν ή σέρνονταν στα πιά άπιθανα τοπειά. Από πίσω όπηρχε κι' ένας μικρός στίβος, τριγυρισμένος από παραπετάσματα, που οι πολλές τους όμως τρύπες θα τραβούσαν πολλά άδιάκριτα, δηλαδή τζαμπατζίδικα μάτια, πράγμα που θα έπηρεάζε πολύ την είσπραξη... Μπροστά, σ' έναν κατοικημένο στόλο, ήταν καρφωμένη μια παλιοναυίδα με τις πέντε αυτές λέξεις, άτεχνα χαραγμένες με κάρβουνο:

ΠΕΣΚΑΔ ΚΑΙ ΜΑΤΙΦΟΥ
Γάλλοι άκροβάτες

Οι δυο αυτοί άνθρωποι, στο φυσικό, και βέβαια και στο ήθικό, παρουσιάζαν τέτοια διαφορά μεταξύ τους, που δύσκολα θα τή συναντούσες σ' άλλους δυο. Μόνο ή κοινή τους καταγωγή θα τους είχε ενώσει στη βιοπάλη: ήταν Γάλλοι από την Προβηγκία.

Και τα όνόματά τους: Μήπως τα πήραν από τα δυο εκείνα γεωγραφικά σημεία, γνωστότατα ίσως στην πατρίδα τους, που ανοίγουν και κλείνουν τον κόλπο του Αλγερίου—δηλαδή το άκρωτήρι Ματιφού (cap Matifou), και το άκρωτήρι Πεσκάδ (pointe Pescade): Ναι, χωρίς άλλο. Και τα όνόματά αυτά τούς ταίριαζαν στην έντέλεια. Γιατί το άκρωτήρι Ματιφού είν' ένας τεράστιος όγκος, δυνατός, άκλόνητος, οά να προκαλή τα λυσσοσάμενα στοιχεία ένθω το άκρωτήρι Πεσκάδ είναι μάλλον μια άκρια, μια γλώσσα γής, χαμηλή κι' αδύνατη. Έτσι κι' ο ένας από τούς δυο προβηγκιανούς, ο λεγόμενος Ματιφού, ήταν ένας γίγαντας που είχε ανάστημα έξη πόδια, τεράστιο κεφάλι, ανάλογους ώμους, στήθος οά φουσερό σιδηρουργείου, γάμπες οάν κορμούς δέντρων, μπράτσα οάν έμβλημα μηχανής, χέρια οάν τανάλιας—ή προσωποποίηση τελοσπάντων της ανθρώπινης ρώμης, μα και της καλωσύνης—ένθω ο άλλος, ο λεγόμενος Πεσκάδ, ήταν ένας μικροκαμωμένος άνθρωπάκος, αδύνατος, εξυπνότατος όμως και επιδειώτατος, οε κάθε είδους άκροβάσια και ταχυδακτυλοουργία, όπως και ο σύντροφός του ήταν άθλητής άσύγκριτος και σήκωνε τα πιά άπίστευτα βάρη.

Αλλά γιατί αυτοί οι καιμένοι δεν κατόρθωναν σήμερα να τραβήξουν τον κόσμο στο θεατρικό τους και να εξασφαλίσουν την άπκραιτήτη γιά τη ζωή τους είσπραξη; Αγεζήγητοι! Ο φτωχός Πεσκάδ έκανε ο,τι μπορούσε: δημηγορούσε άτέλειωτα, χαριτολογούσε, καλαμπούριζε, έμόρφαιζε κωμικά, εξάρθρωνε

το σώμα του, παγχινίδιζε με την περρούκα του, καμωμένη από στάχυα, έκανε πηδήματα άντάξια του Πούλτσινέλλο της Ρώμης και του Στενταρέλλο της Φλωρεντίας. Τιποτα, το κάκρου! Κι' όμως δεν ήταν άγνωστοι στο ολαυικό έκαίνο κοινό από δυο μήνες τώρα έδιναν παραστάσεις στη Ραγούζα και στα περίχωρα. Αφούτου έφυγαν από την πατρίδα τους, είχαν διασχίσει τις Αλπεis, το Μιλάνο, τη Λομβαρδία, τη Βενετία, άνεδαομένοι μπορούμε να πούμε ο ένας πάγω στον άλλο, ο Ματιφού διάσημος γιά τη δύναμή του κι' ο Πεσκάδ διάσημος γιά την εύλογισία του. Η φήμη τους τούς είχε σπρώξει ως την Τεργέστη, την Ίλλυρία, την Ιστρία και τη Δαλματία. Η επιθυμία τους βέβαια ήταν πάντα να γυρίσουν στην αγαπημένη τους Προβηγκία: αλλά έβρισκαν πώς εύμφορες καλύτερα να πηγαίνουν μπροστά παρά να κάνουν πίσω. Πίσω τούς ήξεραν, τούς είχαν βαρεθή: μόνο μπροστά θα τούς έδλεπαν. οάν κάτι καινούργιο.

Κι' όμως να, οσα κι' αν έκαναν, οσα κι' αν έλεγαν, οσα κι' αν έδειχναν απέξω, οστ' ένας θεατής δεν αποφάσιζε να μη στο θεατρικό. Και κατά πάσα πιθανότητα το βράδυ εκείνο θάμειναν νηστικοί, γιάτι ούτε ένα κρέυτοέρ δεν όπηρχε στην κάσσα, δηλαδή στην άκρη του μαντηλιού όπου ο Πεσκάδ κομπόδενε συνήθως την περιουσία τους.

— Μωρέ, τι σπαγγοραμμένοι αυτοί οι Δαλματοί! έκαμε μια στιγμή ο άκροβάτης.
— Σωστές κολόνες πάγου, έπρόσθεσε ο άθλητής.
— Βλέπεις λοιπόν, Ματιφού, πώς

είναι καιρός να μαζέψουμε τα μπαγάζια μας:

— Και να πάμε που, Πεσκάδ;
— Πολύ περίεργος είσαι.
— Πές μου, γιά που;
— Τι θάλεγεS γιά μια χώρα όπου θα είμαστε σχεδόν βέβαιοι πώς θα τρώμε μια φορά την ήμέρα;
— Και ποιά είναι ή χώρα αυτή, Πεσκάδ;
— Α, είναι μακρτιά, πολύ μακρτιά, μακρύτερα κι' από το πολύ μακρτιά, Ματιφού!
— Στην άκρη της γής;
— Η γή, καιδι μου δεν έχει άκρη. Αν είχε άκρη, δεν θα ήταν στρογγυλή. Αν δεν ήταν στρογγυλή, δεν θα έγύριζε. Αν δεν θα έγύριζε, θάταν άκίνητη. Κι' αν ήταν άκίνητη...
— Λέγε!
— Θάπερτε στον ήλιο ως που να πής κίμενο!
— Και τότε;
— Ε, τότε θα γινόταν ο,τι γίνεται όταν δυο σφαίρες ενός άδέξιου ζωνγκλέθ συναντηθούν στο άέρα. Κράκ! όλα σπάζουν, όλα πέφτουν, οι θεατές σφυρίζουν, γυρεύουν πίσω τα λεφτά τους, τούς τα δίγεις, και το βράδυ εκείνο μένειS νηστικοίS.
— Οστε, αν ή γή πέση στον ήλιο δεν θα δειπνήσουμε;
— Στην έρώτηση αυτή ο Πεσκάδ δεν άπάντησε κι' ο Ματιφού βυθίσθηκε οε συλλογή βαθειά.
— Ε! τι συλλογίσαιS: τον ρώτησε ύστερ' από πολλήν ώρα ο σύντροφός του.
Ο γίγαντας έτριψε τα μάτια του οά να ξύπνησε από ύπνο και πρόφερε σιγά: — Πεσκάδ, έχω... έχω να σου μιλήσω.

(* Ακολουθεί)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πώς λάμπει μέσα σών παιδιών τα μάτια ή καλωσύνη, πώς λάμπει εν' άγιο φάτισμα, μια έπλότη, μια χαρά, τι ταιριαχτός παράδεισος και τέτοια μια εύφροσύνη οτ' άγγελικά αυτά πλάσματα, τα τόσο τρυφερά.
Πώς φέγγει μέσ' την παιδική, καθάρια φαντασία, μ' αστραφτεγή λαμπρότητα το χάριμα της ζωής, οά νάταν παραμυθιά φανταστική όπτασία, οά νάταν πλάσμα άπίθανο—μιάS ψεύτικης πνοής.
"Όλα γελάνε, αστράφτουνε και μοιάζουν μαγεμένα σ' αυτή την πρώτη κι' έμορφη της ζήσης μας αήγη, τι θησαυροί που βρίζονται και τι όνειρα κρυμμένα, οάν το νερό πηδάει ή χαρά, που βγαίνει άπ' την πηγή.
Πόσο ζηλεύω τα παιδιά και πόσο τ' αγαπάω, καθώς τα βλέπω ξεγνοιαστα και τόσο γελαστά, μ' άνατριχίλα νοσταλγία και μέσα μου πονάω γ' αυτά τα χρόνια πούχασα, τα πλούσια και μεστά.
Νόθεσαν τάχα τα παιδιά, να τόνωνοσαν κι' εκείνα, που δώρε χαίρονται στη γή, οά χρόνια αυτά που ζούν, οά μέλισσες θε νάπερτε, που γέρνουν μέσ' οά κρίνα, όλη τη γλύκα της ζωής, να πίνουν, να μυζούν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

Αγαπητοί μου, ΟΛΛΕΣ φορές συναντώ, οε γραμμάτά σας πρὸς τη Διάπλασι, κι' εντυπώσεις σας από θεατρικές παραστάσεις. Σας ένδιαφέρει λοιπόν το θέατρο, το παρ ακολουθείτε, κι' ακόμα ξέρετε να το κρίνετε. Γιατί το παρατήρησα κι' αυτό. Σεχωρίζετε τα σοβαρά έργα, τάληθινά, από τα ελαφρά, και πρὸ πάντων τα ψεύτικα, και προτιμάτε τα πρώτα. Και το μουσικό ή λυρικό θέατρο, επίσης, το αποστρέφαστε, το αποφεύγετε, όταν παίζη πολύ ελαφρά έργα—υπερτίτες που δεν είναι τουλάχιστο του Σαμάρα, ή επιθεωρήσεις που δεν είναι τουλάχιστο του Μωραϊτίνη. Και κάνετε καλά. Άνθρωπος που σέβεται τον έαυτό του δεν θυσιάζει εν' απόγεμα ή μια βραδυά, γιά να ίδη «νοήμερα» και νάκούση βλακειές που ο ύχλος τις χειροκροτεί οά μεγάλεS εξυπνάδες. Θά μου πητε: οά μουσικά θέατρα δεν πηγαίνει μόνο ύχλος, πηγαίνουν και κύριοι καθώς πρέπει, με τις οικονομικές τους, που κάθονται μάλιστα μπροστά και πληρώνουν τρεις και τέσσερις χιλιάδες τη θέση. Ναι, αλλά ξέρετε τι είπε ο μεγάλος Λασκαράτος: "Όχλος δεν είναι μόνο οι άνθρωποι που φορούν σκούφια: ύχλος είναι κάθε άνθρωπος που, είτε κάτω από σκούφια, είτε κάτω από ψηλό καπέλλο, κρύβει «λίγα μυαλά και πολλές προλήψεις». Αυτό ο Λασκαράτος το είπε έδω και πνήντα, εξήντα χρόνια. Σήμερα κανένας δεν φορεί ψηλό καπέλλο και λίγιο φορούν σκούφια. Οι περισσότεροι γυρίζουν ξεσκούφωτοι και τον άκριδό, πάλι, παναμά, τώρα το καλοκαίρι, μπορείς να τον ίδης και στο κεφάλι του άληθινού κυρίου και στο κεφάλι του χυδαίου μαυραγορίτη. Αλλά το ρητό ίσχύει πάντα. "Όχλος δεν είναι μόνο ο φτωχός, ο κακοντυμένος, ο ρυπαρός, ο κουρελής. "Όχλος μπορεί να είναι κι' ο πλούσιος, ο καλοντυμένος, ο μυρωμένος, όταν έχη λίγα μυαλά και κατώτερα, πρόστυχα γούστα. Γι' αυτό δεν σημαίνει τίποτα αν οά ελαφρά μουσικά θέατρα πηγαίνουν και πολλοί κύριοι «καθώς πρέπει».

διαβάξω στις έφημερίδες, έχουν οικονομικές στενοχωρίες—τα λεγόμενα κεσάτια—αυτό δεν σημαίνει πώς «έξυπνησε ο κόσμος» και τάφινει άδειανά. "Όχι, τα θέατρα αυτά είναι πάντα γεμάτα. Μόνο επειδή έχουν υπέρτογκα έξοδα και φοβούνται να ξήσουν άνάλογα τις τιμές τους, υπομένουν τώρα μια ζήμια, που ίσως θα ταναγκάση να κλείσουν, πρὸς μεγάλη λύπη του κοσμάκη. Εύτυχώς, λειτουργούν στην Αθήνα κι' άλλα τόσα καλοκαιρινά θέατρα «της πρόζας», όπως επικράτησε να λέγονται τα «δραματικά», δηλαδή αυτά που παίζουν δράματα και κωμωδίες χωρίς μουσική ή... με λίγη. Είναι το θέατρο Κοτοπούλη στο Ρεξ (που με ψηκτικά μηχανήματα, αν και κλειστό, γίνεται δρασερ οάν υπαίθριο), το θέατρο Κατερίνας Άνδρεάδη, το θέατρο των Τριών (Μανωλίδη-Παπα-Δενδραμη), το θέατρο Κώστα Μουσούρη και το θέατρο Τέχνης του κ. Κούν.

"Όλα έχουν καλούς ήθοποιούς και δίνουν καλά έργα, που συχνότατα είναι έλληνικά. "Ο Κώστας Μουσούρης μάλιστα έγκαινιάσει το καινούργιο του θερινό θέατρο με μια καινούργια κωμωδία του κ. Π. Καγια. Μα και στης Άνδρεάδη, δεύτερο έργο, θ' άνεβή μια καινούργια κωμωδία του κ. Π. Παλαιολόγου, και στο Ρεξ μια του κ. Ψαθά, κι' όλα έχ γένει τα θέατρα της πρόζας, εκτός από του κ. Κούν, έχουν στο θερινό τους δραματολόγιο κι' έλληνικά έργα.

Ξέρω τώρα πώς πολλοί—κι' από οας—παραπονιούνται πώς τα έλληνικά έργα του τελευταίου καιρού δεν είναι τόσο καλής ποιότητας. Τα βρισκουν, εκτός από πολύ σπάνιες εξαιρέσεις, ελαφρά, ψεύτικα, έξω από την έλληνική ζωή, και διαπιστώνουν μια παρακμή στη θεατρική παραγωγή μας. Μπορεί ναχουν κάποιο δίκιο. Νομίζω όμως πώς δεν πρέπει να περιφρονούμε και να καταδικάζουμε ένα έργο μόνο γιάτ' είναι ελαφρό. Υπάρχουν κι' ελαφρά έργα χαριτωμένα, έξυπνα, με νόημα, με ιδέα, με ζωή, με αλήθεια, με τέχνη, όπως υπάρχουν και σοβαρά—δηθεν—που είναι κενά, άνόητα, ψεύτικα και άτεχνα. Εκείνο που πρέπει να ζητούμε από ένα έργο, είτε σοβαρό—τραγωδία, δράμα—είτε ελαφρό—κωμωδία, φάρσα—είναι ή τέχνη, ή αλήθεια κι' ή ειλικρίνεια. Τα ψεύτικα, τα φτιαστά, τάτεχνα πρέπει να μισούμε, ποια τιμέττα κι' αν έχουν, ποιοι είδους κι' αν είναι.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ

ΜΕ ΤΗ ΒΕΡΚΟΥΛΗ

Με τη γαλάζια αυγούλα —τ' άγει εν' άπαλό— ξεκίνησε ή Βερκούλα και πάλι γιάλο γιάλο.

Το ρόδινο πανί μας ν' άπλώσουμε, παιδιά. Α, στο μικρό νησί μας πώς λάμπει ή άμμογιά.

Τραγουδία όλη τη μέρα, γιά λέσα με χαρά. Γιά σου, λευκό εκεί πέρο σπιτόκι του ψαρά.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

Είμαι μια πεταλούδιτσα κι' έχω τέτοια μια χαρά. Χρυσολάμπου μες τον ήλιο τα χνουδάτα μου φτερά.

Τα λουλούδια οι σύντροφοί μου γύρω ή πλάση μου γιά. "Όλα είν' όμορφα γιά μένα κι' όλα τ' αγαπά τραλλά.

Τέτοιες όμορφιές, ώ! άφήστε να χαρώ, παιδιά, γιάτι σύντομη, μια μέρα μόνο ή ζωούλα μου κρατεί.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΤΡΙΑ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ

Μας φέρανε τρία κουνελάκια στο σπίτι. Τα δύο είν' όλοασπρα και το τρίτο γκριζο με δυο άσπρες λουρίδες στο λαιμό. Τι περίεργα που κλείνουν τα κοκκινωπά ματάκια τους! Και τα μακρτιά τους ρόδινα αυτιά όλο κουνιούνται πάνω-κάτω. ΜέλιS άκούσους τον παραμικρό ήθροβο, χόπ! πηδάνε και κρύδονται τρομαγμένα.

Πόσο τ' αγαπώ και πώς τα φροντίζω! Να μην τούς λείψη το καθαρό νεράκι μέσα στη γαβαθίτσα, να χουνε πάντα φρέσκο φαγι και καθαρή τη φωλιά τους.

Από το πρωί ως το βράδυ μασουλίζουν. Απ' όλα τρώνε: και φλούδες από φρούτα και λαχανόφυλλα και χόρτα (φυτοφάγα!)

Πώς μ' άρέσει που δεν λερώνουνε την τρίχωτή τους άπαλή φορεσιά! "Όμως δεν κάθονται να τα χαϊδέψω και στενοχωριέμαι.

"Όταν χορτάσουνε καλά, άνεβαίνουνε πάνω οε μια κάσωνα και με κοιτάνε από μακρτιά, νυσταγμένα και ήσυχα. Ξέρουνε πώς δε θα τα πειράξω, μα κι' έγώ ούτε πλησιάζω, μήπως τρομάξουνε και φύγουνε και χάσω τη συντροφιά τους.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND της Γαλλικής Ακαδημίας.
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Έκει έμεναν όλοι οι έπίσημοι ξένοι κι' εκεί οδηγήθηκε ο Καικίλιος κι' η συνοδεία του. Ο διευθυντής, αφού εϋχρήθηκε και πάλι στον Καικίλιο το καλώς ήρises, είπε ότι είναι στις διαταγές του. Ήταν ένας μικροκαμωμένος άνθρωπος με άραια γενάρια και ματάκια μικρά και πονηρά. Ήταν Σύρος και ονομαζόταν Θεόδωρος, μ' όλο δε που σαν ανατολίτης ήταν από φυσικό του καχύποπτος, ο γραμματέας του Καικίλιου τον είχε κάνει να πιστέψη πως ο κύριος του ήταν ένας μεγάλος σοφός και ήθελε να κατέβη στα μεταλλεία για μελέτες. Πολύ εϋχαρίστως δεν έδειχναν ποτέ την κλάση αυτή στους ξένους. Μ' αφού αυτός εδώ ήταν ένας καινούργιος Πλίνιος...

— Έάν η ένδοξότης σου τ'όδεχεται, είπε ο Θεόδωρος, θά είναι για μένα μεγάλη τιμή να σε συνοδεύσω αύριο στις στοές.

Ο Καικίλιος τον εϋχαρίστησε, λέγοντάς του πως άρχισε ένας άπλος έργοδηγός για να τον συνοδεύση, και μάλιστα ένας φίλος του τού είχε συστήσει κάποιον ήρισμένον, ένα Μαππαλικό από το Θουβουρικόν. Στην πραγματικότητα ο Μαππαλικός αυτός ήταν εκείνος που τρεις μήνες πρωτότερα είχε αναλάβει να στείλη στον Κυπριανό το γράμμα των Καταδικίων. Κι' αυτός ήταν πάλι που είχε πληροφορήσει τον άπεσταλέμενο του Καικίλιου για το θάνατο των δύο από τους τρεις αυτούς δυστυχημένους. Μ' όλο που παραξευήθηκε κάπως, ώστόσο ο Σύρος δεν είχε παρά να υποταχθή στην έπιθυμία του σπουδαιότερου από τους ιδιοκτήτες των ορυχείων.

— Αφού τ'ό θέλει η έξοχότης σου... Και αφού τού φίλησε το χέρι, έφυγε με νέες υποκλίσεις και κομπλιμέντα.

Λίγο άργότερα, ο ίπποκόμος του Καικίλιου δδήγησε στον κύριό του ένα μεγαλόσωμο χωριάτη με την πλάτη γυρτή, σχεδόν καμπούρια-

σμένη από το άδιάκοπο ακύψιμο κάτω από τις χαμηλές στοές των ορυχείων. Δεν φορούσε παρά ένα κοντό χιτώνα από χοντρό πανί. Στη ζώνη του είχε περασμένον ένα κασμά, κι' από το πλατόγυρο πέτσινο καπέλλο του κρεμόταν ένα μικρό μπρούτζινο λυχνάρι. Ήταν ο Μαππαλικός. Ο Καικίλιος τον έβαλε να καθήση άπέναντί του, ενώ ο κουδικοϋλάριας τοποθετούσε επάνω στο τραπέζι μια

« Μιά συνοδεία καταδικίων από την Αίγυπτο ».

πεντάφωτη λυχνία. Θαρραυμένος από τη λάμψη των φώτων, από το άρχοντικό παρουσιαστικό του συνομιλητή του και γενικά από το περιβάλλον, ο μεταλλωρύχος κοίταζε δίπλα του σαστισμένος. Βλέποντας αυτό ο Καικίλιος τού είπε μερικά λόγια για να τού δώση θάρρος. Στο τέλος αποφάσισε να μιλήση και μάλιστα έκφραζόταν μ' εϋκολία σαν άνθρωπος συνειθισμένος να προστάζει.

— Καλά έκανες κι' ήρθες, κύριε, αν θέλεις να σώσης τον Πριβατιανό, είπε στο τέλος. Ίσως μάλιστα να είναι και πολύ άργά, γιατί άτοιμάζεται να ξεσπάση μια φοβερή άνταρσία.

— Γιατί δεν ειδοποιούσες τον προκουράτορα όσο ήταν καιρός; τον έκοψε άδοτηρά ο Καικίλιος.

— Τού τ'ά είπα, κύριε, αλλά με μισόλογα. Άν τού φανέρονά όλα, θά δεκατιζόταν το όρυχείο κι' ένα σωρό άθώοι θά πέθαιναν με βασιανιστήρια. Άν πάλι θά έλεγα και δεν με πίστευε, θά ξεσπούσε το κακό επάνω μου, και εκείνος μάλιστα που θά ξεθόλωνε όλο του το μίσος σε μένα είναι ένας συνάδελφός μου Κίμβρος, σκληρός και ύπουλος άνθρωπος που είναι η ψυχή της συνωσίας.

— Μά έχετε και Κίμβρους εδώ; άπόρησε ο Καικίλιος.

— Και πολλούς μάλιστα, κύριε. Είναι όλοι τους αϊχμαλωτοι πολέμου. Αυτός που σου λέω κατάφερε να άπελευθερωθή από την πολλή του δουλοπρέπεια. Τον λένε Χιλδιμόνδα. Θά τον δής. Είναι σωστός μπόγιας. Καλοποιάνει τους συμπατριώτες του τους Φράγκους, τους Γότθους, αλλά χτυπάει τους Άσιάτες για να τους φέρη σε άπελπισία και να τους σπρώξη στην άνταρσία. Όπωςδήποτε κάτι άπ' όλα αυτά μυστήθηκε ο προκουράτορας γιατί ζήτησε από τη Λαμβιάτσα να τού ενισχύσουν τη φρουρά. Ο λεγάτος τού έστειλε ένα άποσκασμα ίππικού. Θά τούς δής. Είναι στρατοπεδευμένοι εδώ κοντά.

— Μά είσαι βέβαιος για όλα αυτά που μου λές; ρώτησε ο Καικίλιος. Πού τ'ά ξέρεις;

— Ά, κύριε, έκανε ο Μαππαλικός. Τίποτε δεν λέγεται εδώ και όμως

όλα γίνονται γνωστά. Σου τ'ό ξαναλέω όμως, αύριο τ'ά μεταλλεία μπορεί να είναι άνάστατα. Το δύσκολο γιά σένα θά είναι να πείσης τον γέρο Πριβατιανό να φύγη. Άπό τότε που οι δύο σύντροφοί του άπέθαναν, φαίνεται σαν να έχει χάσει τ'ό θάρρος του. Φαντάζομαι όμως πως θά τον πείσης. Όσο για μένα να τί σοφίστηκα. Ο Πριβατιανός έχει καταπέσει πολύ. Συχνά - πυκνά λιποθυμάει και φαίνεται σαν πεθαιμένος. Μεθαύριο λοιπόν ο Πάστωρ, ο καρρατάβρης θά κατεβάση ένα άλογο κάτω στα όρυχεία. Ο Πριβατιανός θά κινή πως λιποθύμησε. Έγώ θά π'ό δει πέθανε, θά φορτώσω

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΙΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

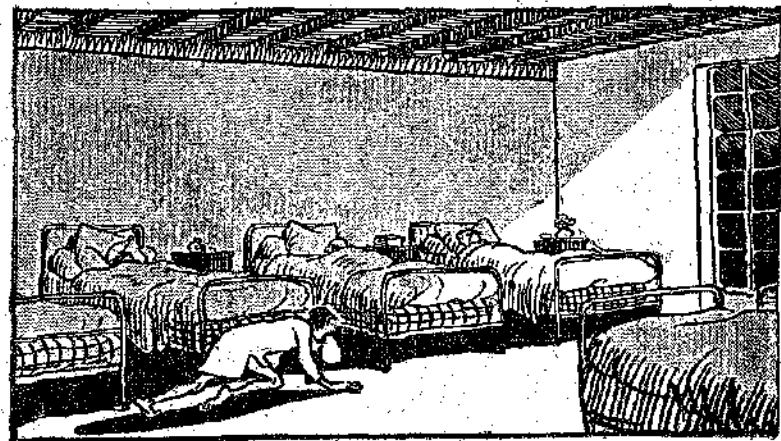
Β'

Γιάγκος ο Φιλάργυρος

6. — Ο κ. διευθυντής, για πρώτη φορά, φάνηκε έπιεικής. Η τιμωρία που έβαλε στο Γιάγκο ήταν: πρώτο, να φυλάη στο έξης τ'ά λεφτά του στο ντουλαπάκι τού θρανίου του, όπως όλα τ'ά παιδιά, και πουθενά άλλου· δεύτερο, να ξεδεύη άπ' αυτά, όπως όλα τ'ά παιδιά, χωρίς να τοιγγουνεύεται σαν κανένας γέρος· και τρίτο να γράψη έκαστο φορές τ'η φράση «είμαι ένας έλευινός φιλάργυρος».

— Έτσι, όση ώρα τ'άλλα παιδιά έκαναν τον ώραίο τους περίπατο, ο Γιάγκος, κλεισμένος στο σπουδαστήριο, έγραφε την τιμωρία του. Κανένα όμως σκοπό δεν είχε νακούση τον κ. διευθυντή και σι' άλλα. Ά, μιά! παντάρα δεν θά ξεόδευε από το θησαυρό του, κι' αν αναγκάστηκε να τον φυλάξη πάλι στο ντουλαπάκι του, από την ίδια ώρα άρχισε να συλλογείται πού άλλο θά μπορούσε να τον κούψη καλύτερα.

Γρήγορα τού βρήκε. Στην αΐλη τού σχολείου όπηρχε κι' ένα ψηλό δέντρο, που στα πάνω μέρος τού κορμού του, εκεί που άρχιζαν οι κλώνοι, είχε μια κουφάλα, μια τρύπα, λες κι' ήταν καμωμένη ξεπίτηδες για να κούβη ένας «έλευινός φιλάργυρος» τ'η σακούλα του. Εύκολα θά μπο-

ρούσε ο Γιάγκος, πού έκανε και γυμναστική, να σκαρφάωση στον κορμό και να φτάση ως την τρύπα. Η μόνη δυσκολία ήταν να τ'ό κινή χωρίς να τον ιδή κανένας...

— Ήμερα, όχι βέβαια, αδύνατο! Μόνο νύχτα θά μπορούσε. Κι' αφού τ'ό σκέφτηκε καλά, τ'ό αποφάσισε: Θά τ'όκανε την ίδια εκείνη νύχτα. Άπό βραδύς λοιπόν, με τρόπο, πήρε μαζί του τ'η σακούλα στο θάλαμο τού ύπνου και την έκρυψε κάτω άπ' τ'ό μαξιλάρι του. Έπειτα, άγρυπνος, περίμενε ως ν' αποκοιμηθούν οι άλλοι — τ'ά παιδιά, ο έπιμελητής που τ'ά φυλάγει. Και τότε σιγά - σιγά, με προσοχή μεγάλη μ'ην ξυπνίση κανένα, σηκώθηκε από τ'ό κρεβάτι του, πήρε τ'η σακούλα στο στόμα, κι' όπως ήταν, με τ'ά νυχτικά του, άρχισε να μουσουλίξη με τ'ά τέσσερα στο πάτωμα. Έτσι έφτασε στην πόρτα, βγήκε στο διάδρομο, και πάσπα- τευτά — γιατί' ήταν σκοτάδι — κατέβηκε τ'η σκάλα, ξεκλείδωσε σιγά - σιγά την έξοπορτα και βεβήθη στην αΐλη.

Έκει έφεγγε κάπως περισσότερο. Γρήγορα - γρήγορα σκαρφάωσε στο δέντρο, πέταξε μέσα στην κουφάλα τ'η σακούλα του, κι' άπ' τον ίδιο δρόμο και με τον ίδιο τρόπο, γύρισε στο θάλαμο και ξεανάπεσε στο κρεβάτι του. Δεν είχε λείψει ούτε πέντε λεπτά. Κανένας δεν ξύπνησε, κανένας δεν τον άκουσε, κανένας δεν τον είδε. Τί καλά! Κι' ο έλευινός φιλάργυρος, κάτω από τ'ά σκεπάσματα, τριβει τ'ά χέρια του. Μά όχι μόνο από τ'η χαρά του' ίσως και για να ξεσταθ'η, γιατί στην αΐλη έκανε κρύο και, με τ'ά νυχτικά του, είχε παγώσει...

(Ακολουθεί)

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΜΓ - 415]

Μπαίνοντας στο δεύτερο διαπλαστικό χρόνο μας χαίρετμε κάθε ευγανικό διαπλαστικό και ιδιαίτερα *Παιδιά - Αντρωμό.*

Ζανθός Σείχης Υπολοχαγός των Λογχοφόρων.

[ΜΓ - 416]

Μοναξιά, εφ' όνυχος τόν... *Λέοντα!*

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΘΡΩΞ

Νίκης - Ελλάδος

Γ. Γ. 'Οπωσδήποτε, τετραδιάκι έστειλα.

[ΜΓ - 417]

Νένο Ζηριώτη, και για μās τó Ιδιο.

Βιολέττα, Ροζελάντια,

Αϊέν 'Αριστέειν.

[ΜΓ - 418]

Ε'τσι άρτοπορημένος γεμάτος φίλιας αληθινά αισθήματα—μή ζητώντας γοητευτικές πρωτοτυπίες, εδχουμαι άπλά «Χρόνια Καλά» στους αγαπημένους *Σίφωνα, Νηρέα, Πρόμαχο,* ος φίλους και γνωστούς, ('Αλμπουρο, Σκυριανόπουλο), και τόσους άλλους που θα μου συχωρήσουνε τή φτώχεια τής μνήμης, ή μ' ένα τους τετραδιάκι θα μου θυμίσουν την όχι διακριτική παράλειψη, δίνοντάς μου την αδικαιρία τής επανόρθωσης (ΜΓ-288).

Νένος Ζηριώτης

[ΜΓ - 419]

Ε'ρσανώντας τó σφρανίον στερέωμα, ανακάλυφα ένα νέο αστέρι για τó διαπλαστικό στερέωμα: NINA τó νέο αστέρι. NINOS — NINA

[ΜΓ - 420]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΧΝΗ

'Αρχίζουμε βδομαδικάτικες συζητήσεις πάνω σέ διάφορα θέματα. Έγιναν:

1η «Η επίδραση τής Διαπλασης στους νέους».

2η «Έργα ήθικής και τέχνης τού κόσμου».

Θέματα, εισηγήσεις: *Πρώης*

Ηλιός.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΧΝΗ

[ΜΓ - 421]

Ρόδα ε' 'Απειλή ένα γράμμα στον καθένα θά μās εδχαριτώσας πολύ.

Δ)ις Φρόσω Παπαδοπούλου 'Αγίου Μελστίου 107, 'Αθήναι (8).

Αδύγερινός 'Ωρίων

[ΜΓ - 422]

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

[ΜΓ - 423]

Υστερα από καιρό.

Ξαναμπάνω στην κίνηση με μεγαλύτερη όρεξη, μέλος πάντα τής Χαραυγής.

ΠΑΝΘΡΑΚΙΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

[ΜΓ - 424]

Σ' την *Κίρνη* και σ' τó *Νηρέα* άμείρητάς σί εύχες μου.

Δογότηχνη, για εύχες εδχαριστώ (καθυσταρμένη).

ΗΝΕΙΡΩΤΑΚΙ τού «*Πυρσού*»

[ΜΓ - 425]

Σ' τόν «*Πρόμαχο τής 'Ελευθερίας*»: 'Ολάσπος εύχες.

ΝΙΑΣ ΤΟΥ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΓ - 426]

Μέ χαρά μπαίνοντας στή κίνηση τής διαπλάσεως χαίρετώ όλα τά διαπλαστικά, ιδιαίτέρως Προκομένη Τσιμπέλα, Γυιό τού Ψηλορείτη, Βασιλίσσα τών λουλουδιών. 'Αλληλογραφώ και ανταλλάσω Μ. Μ. Τότα Παναγιωτοπούλου Κουαθηγαίων 8, 'Αθήνας (1).

'Ανήσυχη Καστανούλα

[ΜΓ - 427]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΥΡΕΞ»

'Αποτελέσματα β' ένδοσολογικού διαγωνισμού έπαγγελίας:

Α' Βραβείο: *Μασουφόρος*

Β' Βραβείο: *Μή Ρωτιάς*

Έπαινος: *Νεοέλληνας*

Νέα μέλη: *Ρουμπίνης, Μασουφόρος.*

'Ο *Ρουμπίνης*, ανάλαβε τó *Μορφωτικό Τμήμα* αντί τού *'Ηπειρωτάκι.*

[ΜΓ - 428]

Ε'ισπρχόμενοι στή διάπλασι άπαιξ άπαντας χαίρετόμμε και μέ τή μεσαία τάξη άλληλογραφώμμε...

Έστ'ις και *Μ. Μυσικά* Σταθρον Παρασκευοπούλου Η. Πουλοπούλου 28, Θησαλον δια Μ. Γ. ή Ο.

ΜΙΚΡΟΣ ΓΕΩΠΟΝΟΣ

Π. ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[ΜΓ - 429]

Ασκραίε. Για ζωγραφονίκα θερμσογχαρητήρια.

'Αλμπουρος Πρωτοφάλης *άλμπουροδάν* επήμφη σ' επάν εις τήν «*Τέχνη*» τó χαίρει.

Έργους φωτιά από «*Κούτσουρα*» δέν καίει έναν.

ΔΟΓΟΤΕΧΝΗ

(και δη τής ΤΕΧΝΗΣ)

[ΜΓ - 430]

Σ' τόν πολογαπημένο μας

ΠΡΟΜΑΧΟ ΤΗΣ ΕΒΡΥΘΕΡΙΑΣ, χρόνια πολλά.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΗ - ΔΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

ΝΗΡΕΑΣ - ΣΙΦΟΥΝΑΣ

[ΜΓ - 431]

Πρόμαχε τής 'Ελευθερίας τις θερμότερες εύχες.

Βιολέττα, Ροζελάντια

Αϊέν 'Αριστέειν

[ΜΓ - 432]

Σ' ατή τήν πλάση τή καζή νά ζή κανένας ή νά μή ζή τί λέτε οίς ή καίτες;!

Κάθε στιγμής - άκου νά εδχ. Φασμάτων Ισκιους κράζουνε τούς τρύπιους γυνεκέδες; *Μυστήριος*

[ΜΓ - 433]

[ΜΓ - 433]

ΣΥΛΛ. «ΔΟΞΑ - ΕΛΛΑΣ»

Σ' τις δ του 'Ιουνίου διοργανώσαμε φιλολογικό μνημόσυνο τού ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ.

Μίλησε δ *Σόβλας* κ' επήγγειλαν ποιήματα του τó *'Εθνικό 'Ιδεώδες* τó *'Εξοχικό Γιουσι* κ' ή *Κόκκινη Καμέλια.*

Εδχαριστούμμε τόν *Ζανθό Μελαχρονί*δ που μās πρόσφερε τó στίχι του, τó *'Εθνικό 'Ιδεώδες* για τήν άπαγγελία του και εσους ήρθαν.

[ΜΓ - 434]

Μά κ' άγα *Δογότηχνη*, άπ' τή δική σου πιό πολύ.

'Αττέ 'Ιεάμ

[ΜΓ - 435]

Αϊέν 'Αριστέειν, Νηρέα, Πρόμαχο τής 'Ελευθερίας για τó βραβείο πολλά-πολλά εδχαριστώ.

Γυάλικ

[ΜΓ - 436]

Ο Σύλλογος συνεχίζοντας τή δράση του μπήκε στην δη περίοδο μέ τήν έξης σύνθεση:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: *'Ανθισμένο*

'Ελατο. ΑΝΤ/ΡΟΣ *'Αργονάτης*, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ *Μαργαρίτα*, ΤΑΜΙΑΣ *'Αγνό Χιμόγυλο*, ΓΥΗΘΥΝΟΙ: *Διαγωνισμών* 'Αγνωστος Στρατιώτης.

Θέατρον Φιλέλλην, *Δάκις*, *Μουσική* Γαλάζια *'Αράχνη* *Ψυχαγωγίας* *Πεταλούδα*, *Εύθυμη* *Καλλιθεάτις* *'Αθλητισμού*.

Επικπος *Πεζοπόρος* (*Καθαρόνομα* ή *Δημοτική* και *γιατί*) *Είπαι* δ τίτλος τού νέου μας λογοτεχνικού διαγωνισμού. *Διαπλαστούμμε*

'Ελπίζουμμε θερμή δημοστήριξη όπως ή προηγουμένη. *Δόρα* *άκπλήσεως*. Συμμετοχή 200δραχμος Δ)ις *'Ανδρομάχης* 50 Καλλιθέα δια Γεώργιον Καρατοπέρη.

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕ ΦΟΥΝΤΕΣ

[ΜΓ - 437]

Αισιόδοξη—Καπετάν Θεέλας.

Όίσιος *Σαίξπηρ*: Πολύ κακό για τó τίποτα.

Διαπλαστούμμε 1918—1939. Ποιός δ καλύτερος μεσοπολεμικός νεοέλληνας συγγραφέας; *'Απαντήστε* στην [ΜΓ-380].

ΥΑΚΙΝΘΟΣ

[ΜΓ - 438]

Σ' τόν αγαπητό μου *Γυάλικ* που τέλειωσε και πήρε μέ τόσο λαμπρή έπιτυχία τó Γερμανικό του δίπλωμα, εδχουμαι κάθε επιθυμητή πρόσδο και για τó μέλλον.

Σ. Δ.

[ΜΓ - 439]

Γ'ελαστέ *'Αντιπλοίαρχε* *άσφαλως* από όλα τά άθη τώρα δέ θά προτιμάς τó Φούλι αλλά τó βασιλικό, εδωδιάζει.

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

[ΜΓ - 440]

Διαπλαστούλα-ες εισπρχόμθα μέ χαρά μας στή Διαπλαστική κίνηση.

Κλαυδία—'Εσθήη

[ΜΓ - 441]

Ζητώ άλληλογραφία μέ Διαπλαστούλα τής μικρής τάξεως. Γράφατε Νικόλαον Κουτέπαν, Θεσσαλονίκης 173, 'Αθήνας (3) δια

Δικέφαλον 'Αετόν

[ΜΓ - 442]

Μέσα σ'ό κάμα του καλοκαιριού έρχεται πρόβλημα νά σάς δροσισή ή

ΑΦΟΣΙΑ Τ' ΑΦΡΙΑΗ

[ΜΓ - 443]

Προσχή!!! Τό δόσολο σή, μερινό πρόβλημα τού μασηματος λύνεται, άν μέ γνωρίστες.

'Αεροδυναμική μαγική, εδω άεροφαγία και άεροκοπάνιαμα. *'Αεροδυναμικός*

[ΜΓ - 444]

ΚΑΑΑΙΤΕΧΝΕΣ

'Ισοπούλα παράρτημα ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Πρόεδρος *Νοσταλγία*. *Γραμματίας*—*Ταμίας* *Δεσπασμα*

Μέλη *'Ομορφολόγης* *Τάκης*

Πλούμας, *Σατανός* *'Ελδιάνης*

[ΜΓ - 445]

ΤΟ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓ'Ι ΜΟΥ.

'Αλμπουρος *άδύνατο*. *'Ε*

νεκα λόγων... *λεπτόν* *επιβάλλεται* *περιορισμός* σ'ό «*κου*

κουθεντολόγ...»

Σ'όν *Πρόμο* εύχες... *γο*

θικός... «*κοιρασμού*...»

«*renaissance*»... κ' *δτι* *εί*

δος *άκου* *καλοφύρησε* δ *ολ*

λογος πάντα *δμως* *λόκοφτες*...

Νίκος... *αγαρόπουλος* *θη*

ναι *μυστηριώδη* (1) *εξαφήσαν*

ψευδονομικού *γούτσου*...

ΑΛΜΠΟΥΡΟ

[ΜΓ - 446]

Ε'πείγουςες ατομικές δηπθέσεις μ' ανάγκασαν νά μίν ανταποκριθó σ'εις δημοκρσώσεις

μου *άπέναντι* *δους* *είχαν* *τήν*

καλωσώνη νά μού γράφουν. Τόδε

παρακαλώ λοιπόν *τόρα* νά μέ

συχωρέσουν *εξαναγράφοντάς* *μου*

στην *ίδια* *διεύθυνση*: *Νίκων*

Χρυσόπουλον δια Γ. Τ., *Poste*

Restante (*Κεντρικό*)

ΡΟΥΑΙΕΜΟΣ ΤΕΛΟΣ

[ΜΓ - 447]

Διαπλαστούλα-ες εδαν *α*

θανθήτε *καμμίαν* *στενοχώ*

ρια *προθύμως* θά σάς *συστή*

ειδικόν *καθηγητήν* *ψυχαγωγίας*

τής *'Αθανάτου* *'Ελλάδος* ή

Αευνή *'Αμαζών*

[ΜΓ - 448]

Ροζελάντια, για τήν όρατα *έπιτυχία* σου στή *Γαλλική*

'Ακαδημία, *άπέρανη* ή *χαρά*

μας.

Βιολέττα, *'Αθηναίος*

Αϊέν 'Αριστέειν